

[Rimstad.]

måttet kæmpe med, har haft deres store betydning for den uheldige situation i dag.

Det er vort indtryk, at ministeren selv er klar over disse forhold, og at man arbejder målbevidst for at komme på højde med den udenlandske konkurrence, men der skal både tid og penge til for at nå dette mål. Tiden har ændringen af EFTA-aftalerne formindsket, og pengene vil de sidste års finanslove med deres kæmpemæssige overbudgettering prøve at sætte en stopper for. Man må her vise virkelig forsigtighed. Den danske industri er ikke stærk, og den kan ikke tåle nogen hestekur. Det er i særlig grad beskæftigelsen, det her kan komme til at gå ud over, og så nemt, som den højtærede finansminister efter hans udtalelser til Jyllands-Posten at dømme tror det er at flytte om på arbejdskraften, er det på ingen måde. For at beskæftige en mand i industrien kræves, at der er en arbejdsplads, og der skal opspares eller lånes mange penge, før en sådan arbejdsplads kan indrettes. Derfor må oprettelse af arbejdspladser i en industri, der ikke kan klare den eventuelle hestekur, først ske efter meget grundige overvejelser.

Kan forhandlingerne i EFTA-sammen slutningen føre til en virkelig bedring af landbrugets afsætningsforhold, er det naturligt, at industrien i forbindelse med disse forhandlinger også påtager sig at bringe et offer. Men der må på disse områder ikke handles uden udsigt til virkelig gevinst, og det er for den danske industri og dens beskæftigelse meget store værdier, der kan komme til at stå på spil. Det kan her meget nemt blive til den lille aftale med den store virkning.

Den højtærede udenrigsminister kommer i sin redegørelse selv ind på disse vanskeligheder ved den bekymring, han giver udtryk for over for principperne i den reviderede Mansholtplan. Realiseringen af denne plan inden for fællesmarkedet og de resultater, der her opnås, kan blive af helt afgørende betydning for, om Danmark overhovedet er i stand til at deltage i en større europæiske markedssammenslutning.

Af de tre muligheder, som den højtærede minister nævner som grundlag for at gå

videre i forhandlingerne om et europæisk fællesmarked, kan jeg forstå, at ministeren lægger særlig vægt på den anden mulighed, der er karakteriseret ved ordet associering, medens den første mulighed, karakteriseret ved ordet konsolidering, altså konsolidering hver for sig af de to områder, og afdramatisering, betegnes som yderst farlig.

Jeg er ikke helt enig med den højtærede udenrigsminister i denne vurdering. Jeg tror ikke, at konsolidering hver for sig er helt så uheldig, som det angives. Der er alligevel mellem de to parter mange politiske berøringspunkter, der vil tvinge udviklingen ind i bestemte og på lidt længere sigt mere fordelagtige baner, medens på den anden side associering på én gang mellem begge markeder i deres helhed i hvert fald i dag vil medføre alt for uoverskuelige konsekvenser særlig for de små deltagere i aftalerne.

Vi hilser med glæde de anstrengelser, der gøres for at bringe Grønland og Færøerne ind under EFTA-aftalerne, hvor de med muligheder for visse særordninger naturligt hører hjemme. Vi har også med tilfredshed noteret os, at vanskelighederne for Finlands tilknytning til frihandelsområdet nu synes ryddet af vejen. Måske har man lov til at betragte denne sag som den enlige svale, der bebuder et varmere, mere sommerligt klima mellem øst og vest. Om så var, burde i hvert fald Danmark som en del af det i krigstilfælde særlig udsatte Norden kunne glæde sig.

Vi vil også over for den højtærede udenrigsminister udtrykke vor tilfredshed med de afsnit i ministerens redegørelse, der angår Congospørgsmålet, og de generelle betragtninger over den internationale situation; hvad alle hovedlinjer i de gjorte betragtninger angår, kan vort parti tilslutte sig disse. Det samme gælder delvis redegørelsens afslutning, i hvilken udviklingslandene og de almindelige afrustningsbestrebelselser er omtalt. Med hensyn til hjælpen til udviklingslandene er vi naturligvis enige i, at Danmark kan og bør yde en betydelig hjælp på mange måder, men vi ønsker det synspunkt fremmet, at det første nødvendige her er at bringe forholdene i Grønland sådan i orden, at ingen vil falde på at kalde Vestgrønland for en fattiggård. På baggrund